

ומשיחת שבעה ⁵⁵ - שנעשו בקרבנות המילואים ⁵⁶ - אינן מעכבות ⁵⁷ את הקרבן שיוקרב בדורות הבאים ('לדורות'): 'לר' יוחנן מעכבות ולרבי חנינא אינן מעכבות.

דף ה עמוד ב

כאשר משה מצווה את אהרן ואת בניו הנותרים ⁵⁸ לאכול את קרבנות היום השמיני למילואים הוא אומר שלוש

פעמים מילת צווי ⁵⁹:

א. בענין המנחה נאמר: 'וְאֶכְלֶתֶם אֹתָהּ בְּמִקוֹם קֹדֶשׁ כִּי חֶקֶךָ וְחֶק-בְּנֵיךָ הוּא מֵאֲשֵׁי ה' כִּי-כֵן צִוִּיתִי ⁶⁰ - ללמד שיאכלו את המנחה אף באַיִנוֹת ⁶¹.

ב. בענין החטאת נאמר: 'הֵן לֹא-הוּבָא אֶת-דָּמָהּ אֶל-הַקֹּדֶשׁ פְּגִימָה אֲכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי ⁶² - ללמד שאמר את הדברים ⁶³ בשעה שנודע לו שהכהנים שרפו את שעיר החטאת - במקום לאוכלו ⁶⁴ - כמו

נֶפֶךְ-אֶסְתֵּר

אדם (לאו דווקא כהן) ביום בו מת אחד מהקרובים לו שעדיין לא נקבר ושעליו הוא חייב להתאבל. לכהן אונן אסור לאכול מעשר שני, ביכורים וקדשים וכן אסור לו לעבוד במקדש, ואילו כאן לאחר מות נדב ואביהוא, מצווים אהרן ובניו מפי ה' על ידי משה, כן לאכול את הקרבן על אף שהם אוננים. (לענין אנינות ועבודת כהן גדול כשהוא אונן עיין מסכת זבחים דף קא עמוד א וכן ברש"י שם).

⁶² ויקרא פרק י פסוק יח. ביום השמיני למילואים הוקרבו שלושה שעירים לחטאת: אחד כקרבן ציבור ליום השמיני למילואים, אחד הקריב נחשון בן עמינדב ואחד כחובת קרבן מוסף של (כל) ראש חודש כי היום השמיני למילואים היה ראש חודש ניסן.

⁶³ בפסוק: 'וְאֵת | שְׁעִיר הַחַטָּאת דָּרַשׁ דָּרַשׁ מִשֶּׁה וְהָיָה שֶׁרָץ וְיִקְצֹף עַל-אֲלֵעָזָר וְעַל-אֵיתָמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנּוֹתְרִים לֵאמֹר: מִדּוּעַ לֹא-אֶכְלֶתֶם אֶת-הַחַטָּאת בְּמִקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא וְאֵתָּה | נִתְּן לָכֶם לְשִׂאת אֶת-עֲוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי ה': הֵן לֹא-הוּבָא אֶת-דָּמָהּ אֶל-הַקֹּדֶשׁ פְּגִימָה אֲכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי' (ויקרא פרק י, פסוקים טז-יח).

⁶⁴ ביום השמיני למילואים הוקרבו שלושה

לבש במשך כל שבעת ימי המילואים בגדי כהן גדול שמספרם היה מרובה ממספר הבגדים שלבש כהן הדיוט (ראה עוד להלן בדף ה עמוד ב ובנֶפֶךְ-אֶסְתֵּר שם), ובלשון התורה: 'וּמִפְתָּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תִצְאוּ שְׁבַעַת יָמִים עַד יוֹם מִלֵּאת יְמֵי מִלְאֵיכֶם כִּי שְׁבַעַת יָמִים מִלְּאָ אֶת-יְדֵיכֶם' (ויקרא ח, לג). על מינויו של כהן גדול בדורות הבאים נאמר בספר שמות פרק כט פסוק כט: 'וּבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָנָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁחָה בָהֶם וּלְמִלְאֵ-בָם אֶת-יְדֵם'. ⁵⁵ כחלק מהקדשת אהרן בקדושה של כהן גדול נתנו על ראשו ובין ריסי עיניו את שמן המשחה במשך כל שבעת ימי המילואים.

⁵⁶ בקרבנות המילואים, אהרן ובניו היו בעלי הקרבן ומשה היה הכהן היחיד ששימש בכל שבעת ימי המילואים, אהרן שימש רק מהיום השמיני והלאה.

⁵⁷ 'אינן מעכבות', פירושו: אינן מונעות את המשך העבודה אם לא נעשו.

⁵⁸ היום השמיני למילואים היה ראש חודש ניסן, ביום זה החלו הנשיאים להביא את קרבנותיהם לחנוכת המזבח. בו ביום גם מתו שני בני אהרן.

⁵⁹ ששורשה צ.ו.י.

⁶⁰ ויקרא פרק י פסוק יג.

⁶¹ אַיִנוֹת הוא מצבו של האוֹנָן, אוֹנָן הוא